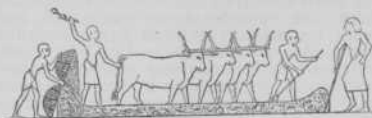

Een aangename tijd voor ossen en koeien (Hosea

Dorschen met ossen.

10 : 11; Micha 4 : 13; Hab. 3 : 12; Richt 8 : 7).
Het dorschen vaak als beeld bezigt van een

viel; 2. door het koren in een zeef op te nemen, waardoor het van onreinheid en langer stroo gezuiverd werd (Amos 9 : 9; Sir. 27 : 5; Luc. 22 : 31). De aren, die bij het eerste dorschen nog bijna in haar geheel gebleven waren, werden andermaal door de ossen vertreden, totdat de enkele korrels er waren uitgevallen; 3. eindelijk nam men nog tot geheele reiniging de wan (Jes. 30 : 24; Jer. 15 : 7; Matth. 3 : 12), ook als beeld voor het gericht gebezigd. De uitgedorschte hoop graan bleef, gedurende den dorschtijd op het veld liggen en men sliep er bij (Ruth. 3 : 4, 6, 14), om het koren voor dieven te bewaren (1 Sam.

23 : 1). Zij, die er bij bleven, worden veldwachters genoemd (Jer. 4 : 17; Job 27 : 18).

Was de dorschtijd over, dan werd het graan door lastezels of kameelen naar de schuren en korenhuizen gebracht (Gen. 41 : 35;

1 Kron. 27 : 25; Joël 1 : 17; Matth. 3 : 12; Luc. 12 : 18), of naar een kelder (Deut. 28 : 8), onderaardsche gewelven (Job 5 : 26). Daar in het Oosten de zeden gedurende duizenden jaren zoo tamelijk dezelfde gebleven zijn, is het meeste, wat de nieuwere reizigers van den akkerbouw mededeelen, ook op

Het wannen en opslaan aan koren bij de Egyptenaen.

bloedigen verdelgungskrijg (2 Kon. 13 : 7; Spreuk. 20 : 26; Jes. 41 : 2, 15; Amos 1 : 3), wellicht om de gelijkheid met de in den krijg gebezigde (2 Sam. 12 : 31) sikkewagens. De dorschende os mocht men niet muilbanden, gelijk men dan ook op de oude Egyptische monumenten geen muilband aan dorschende ossen vindt (Deut. 25 : 4; 1 Cor. 9 : 9; 1 Tim. 5 : 18). Gedurende het dorschen werd het koren meermalen door een gaffel omgekeerd. De aren, die met het gehakte stroo waren vermengd, en welke in het midden van den kring opgehoopt lagen, werden van het stroo gezuiverd door een wan (Ruth. 3 : 2), gewoonlijk des avonds, wanneer er meestal een koeltje begon te waaien (Jer. 4 : 11; 51 : 1 vv.). Dit koeltje dreef dan het kaf van de hooger gelegen dorschvloeren af. — Vaak als beeld gebezigd van het gericht (Ps. 1 : 4; 35 : 5; 83 : 14; Job 21 : 18; Jes. 17 : 17; 29 : 5; 40 : 24; 57 : 13; Jer. 4 : 11; 13 : 24; 51 : 2; Dan. 2 : 35; Hosea 13 : 3; Zef. 2 : 2). Soms werd ook wel het kaf of met vuur verbrand op het veld (Gen. 15 : 7), of als voeder gebezigd (Gen. 24 : 25; Jes. 11 : 7; 65 : 25). *Het wannen* geschiedde: 1. door met een vork de aren, die met haksel vermengd waren, tegen den wind in, in de hoogte te werpen, zoodat het koren op den grond

de vroegere tijden toepasselijk.

Akoluthen. Zoo werden in de oude Christelijke kerk de jongere geestelijken genoemd, die den bisschop bijstonden en hem vooral in zijn dienstwerk in den openbaren eeredienst hulp boden. Dit ambt bestaat tegenwoordig in de Roomsche-Catholieke kerk niet meer. Men kent in die kerk nog alleen een soort doorgangperiode tot de priesterwijding, welke met het ambt der akoluthen van vroeger eenige overeenkomst heeft. [24.

Akosmisme, de leer, welke aan de wereld als geheel van verschijnselen het eigen zijn ontzegt en haar slechts houdt voor de bestaans- en openbaringswijze van het Goddelijk Wezen, dat alleen *is*. Het staat lijnrecht tegenover het atheïsme, dat een wereld aanneemt zonder God, maar is zelf de consequentie van het pantheïsme, dat God en wereld vereenzelvigt en beide slechts onderscheidt als wezen en verschijning. [29.

Akrabbim, nauwkeuriger Maaleh Akrabbim, d. i. de hoogte der *schorpioenen*, wordt door den reiziger Robinson waarschijnlijk gehouden voor de klippenrij, welke het diepe moerasdal El Ghor in het Zuiden der Doodse zee van de hoogere Araba afscheidt. Akrabbim was de Zuidoostelijke grens van Juda (Num. 34 : 4; Joz.